Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 45 Den 9 Nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 41 årg. 1924

Elias himmelsfärd.

2 Kon. 2: 1—11.

Elia stod vid slutet av sitt liv. Han kände, att Herren ville taga honom bort från jorden. Det ser ut, som om Herren hade uppenbarat det för honom. Till och med profetlärjungarna tyckas ha fått reda på, att Elia skulle på något underligt sätt skiljas från denna jorden.

Så kommer Elia så småningom till profetskolorna i Gilgal, Betel och Jeriko. Så välkommen han var! Många gånger hade de med hänförelse lyssnat till hans kraftiga, manande ord. Men denna gång kändes det så underligt att se och höra honom. Är det månne för sista gången? De lyssna ivrigt. Tänk vad barnen sätta värde på fars och mors sista ord. De äro heliga ord, som man aldrig vill glömma. Säkert glömde profetlärjungarna aldrig de kärleksfulla ord, som Elia talade till dem i avskedets stund. När han gick ifrån dem, synes de ha följt efter på något avstånd. De hade svårt att skiljas från honom. Så ville de nog också se, hur det skulle gå med Herrens store profet. De följde därför efter ända till Jordan.

I Elia sällskap gick hans trofaste vän och lärjunge Elisa. I en tid, när Elia kände sig ensam och övergiven fick han av Herren denne vän. Även den starke behöver en vän, som förstår honom och kan stödja honom i

hans strävan. Och för Elisa var den äldre Elia som en far. Han skulle ju fortsätta det verk, som Elia hade påbörjat. De hade därför så mycket gemensamt. Båda ville främja Guds ära bland folket och båda älskade de varmt detta förvillade folk.

Elia ville vara ensam i den stund, då Gud skulle hämta honom. Men Elisa vek ej från sin faderlige vän. Och nog kände denne, att det var av varm tillgivenhet, som Elisa in i det sista stod vid hans sida. "Så sant Herren lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke", sade Elisa.

Denne hade sett många underbara gärningar utföras av Elia. Nu får han se det sista. Han vecklar ihop sin mantel och slår sedan med den på Jordans vatten, som då delar sig, så att de torrskodda kunna komma över. Vi kunna förstå, att detta under skulle göra ett starkt intryck på Elisa. Vi kunna även se det på den önskan, som han framställde till sin mästare. Han ville av hela sitt hjärta likna honom och därför bad han så: "Må en dubbel lott av din ande falla mig till!"

Var då Elisa äregirig? Ville han bli en än större profet för att kunna lysa därmed? Nej, vi tro ej att han bar på några högfärdiga tankar. Annars är ju sådant ej så ovanligt bland oss. Säkerligen kände Elisa sig svag för den stora uppgift, som han skulle få efter Elia. Vad behövde han bättre än visdom och kraft, om han skulle bli till sådan välsignelse som Elia hade varit.

Men en sådan ande kan ej någon människa giva en annan. Elia sade det till sin lärjunge. Men ett tecken ger han honom, av vilket han skulle förstå, att Gud hade utsett honom till hans efterträdare. Och var han en gång Herrens profet, skulle helt visst Herren utrusta honom.

Så gå de vid varandras sida, den gamle och den unge. Då händer i ett nu något underligt. En väldig stormvind omsveper dem båda. Det blixtrar väldigt, och för Elisa är det som en ny värld av eld. Han förnimmer att Elia ej längre går vid hans sida. Se, där sitter han i en vagn av eld, och lysande hästar frusta framför den. Det är Herrens vagn, som skall föra trotjänaren från jordens vedermöda till himlens härlighet. Han färdas alltså som en segrande konung.

Elisa står där ensam. Ensamheten och tomheten kännes så bitter. Så blir det ofta för oss, som ännu i några år få stanna kvar för att kämpa striden här på jorden. Om vi förbliva trogna mot vår Gud och Frälsare, skola vi en dag hämtas hem till den eviga härligheten. Där skall lönen bliva obeskrivligt stor.

V. Wikholm.

Verkligt hjältemod.

(Forts fr. n:r 44).

— O, jag tackar så mycket! Alberts ögon strålade och hela hans ansikte lyste av glädje. Han anade, att han genom att genast gå till baronen och säga honom allt hade vunnit dennes förtroende.

— Jag är mycket, mycket tacksam. God natt, herr baron.

— God natt, min gosse, sade baronen hjärtligt. Karlsson, skjutsa gossen ända hem, han är mycket trött.

När Karlsson kom fram till Alberts hem lyfte han varsamt ned gossen och ställde honom på trappan.

— Skall jag ringa? frågade han.

— Nej, tack, mamma kunde vakna då.

Kusken körde sin väg, och Albert öppnade sakta dörren, som han lämnat olåst, och steg in i salen.

— Är du där, Leonard? frågade han viskande. Men det var Dora, som ljudlöst kom emot honom och sade:

— Tyst, tyst. Leonard har gått bort.

— Gått bort?

— Ja, han var säker, att det skulle misslyckas för dig, och att polisen skulle komma, och därför sprang han sin väg.

— Sprang han sin väg? sade Albert bedrövad. O, varför har han inte mera mod och tillförsikt?

Icke riktigt en hjälte.

— Dora, vart har Leonard tagit vägen? frågade Albert, så snart han hämtat sig något från sin bestörtning.

— Jag vet inte, sade den förskräckta lilla flickan och brast i gråt. Jag hade nästan somnat, då han kom och väckte mig och sade, att jag skulle skynda att kläda mig och komma ned och vakta dörren här, tills du komme tillbaka. Och han sade, att jag skulle se efter, att ingen annan finge komma in och så sade han — här måste hon avbryta ty snyftningarna hindrade henne att fortsätta — han sade, att han stulit, och att polisen vore efter honom och skulle sätta honom i fängelse, och vi alla skulle få skämmas för hans skull.

— Men kära barn, vad står på? hördes plötsligt deras moders röst i en ton av djup förvåning.

Hon hade kommit in klädd i nattrock och med en vit schal över axlarna, och hon såg så lång ut, där hon stod i dörröppningen.

Dora trodde att det var en ande och slog armarna om Alberts hals, i det hon uppgav ett rop av förskräckelse.

— Tyst, Dora, så barnslig du är! Det är ju mamma.

— Kära Dora, jag ville inte skrämma dig, men varför ligger du inte i din säng

Dora såg på Albert, och Albert såg på Dora. Skulle de tala om alltsammans för henne?

— Naturligtvis måste ni tala om alltsammans för mig, sade hon som svar på deras blickar. Jag hörde ett åkdon köra fram till trappan och bort igen. Vems åkdon var det, och vad gjorde det här?

— Det var baron Stålhjälms, svarade Albert, och det förde mig hem. Och baronen bad mig hälsa mamma, att han skulle bli mycket glad över att få hjälpa mamma i det här trångmålet.

— Men, min käre gosse, har du varit till Wallby? Och skickade baron Stålhjälm sådana hälsningar till mig? frågade modern förvånad.

— Ja, sade Albert. När han såg, att modern tänkte stänga dörren, sade han: O, mamma, gör inte det, Leonard är ute.

— Leonard! Varför är han uppe och ute?

— Mamma, han har sprungit sin väg, snyftade Dora.

— Sprungit sin väg? Varför det? — Men så tala då. Modern fattade Alberts hand och drog honom till sig. Bertie, tala nu om för mig allt vad som hänt, sade hon vänligt men bestämt. Albert, som insåg att han måste lyda, berättade nu hela historien så fort och tydligt som han kunde. Modern satt stum en lång stund av förvåning.

— Det första vi nu måste göra, sade hon slutligen, är att söka reda på Leonard. Du måste strax gå till vila, Bertie, annars fruktar jag, att du blir sjuk av överansträngning.

— Men mamma, jag måste taga vård om dig. Pappa bad mig göra det.

— Jag skall skicka flickorna till Boms stuga. Jag är viss om, att han vill hjälpa oss att söka. — Ack, Bertie!

Gossen syntes nära att svimma. Allt gick runt för honom. Modern och Dora buro upp honom på hans rum och lade honom på sängen. Så snart han vaknat till fullt medvetande klädde de av honom, varpå han överlämnades åt Doras vård, medan modern gick att väcka de båda tjänarinnorna.

(Forts.).

PÅL OCH PER.

Pål och Per.

Här är Pål, och här är Per,
rara pojkar båda är,
starka och knubbiga,
näsorna trubbiga
kanske smutsiga en smula
men ändå alls inte fula.

Båda börjat skolan just,
och det går med liv och lust
läsning och skrivning med,
fastän ibland på sned
alltför mycket bort från raden
bär det på de vita bladen.

Nu de vila sig en stund.
Pål har fått en liten hund,
lustig med korta ben,
det är en rolig en.
Per, han som är klädd i västen,
kommer med den gamla hästen.

Hej, nu börjar leken snart,
och det blir i valpen fart.
Se, hur han skuttar kring
runtom i ring, i ring,
knuffar hästen, biter, skäller,
ruskar den och ömkligt gnäller

Det kan ingen undra på,
ty det är ej roligt få
sådana kamrater,
tråkiga krabater
utan liv och mjuka tassar,
som kan klösa, när det passar.

Ella.

Skeppsgossen och repet.

En klar höstnatt stod en amerikansk skeppsgosse på däcket av en ångbåt, som seglade utför Mississippifloden. Försjunken i djupa tankar stod han där och blickade ned i vattnet. Då föll plötsligt ett rep ned framför honom, slingrade sig omkring hans fötter och drog honom genom sin tyngd över bord, ned i floden. Den stackars gossen omfattade repet, men till sin förskräckelse kände han huru han likväl sjönk allt mer och mer; den förfärliga vissheten stod med ens klar för honom, att tåget ej skulle kunna lämna honom någon räddning, förrän det vore fullständigt upprullat. Men då, trodde han, skulle han vara död.

Plötsligt kände han en häftig ryckning i repet, på samma gång han fann att det satt stadigt fast. Med nytt mod började han klättra uppför repet. Verkligen, han hade ej misstagit sig; tåget hängde säkert och orörligt, liksom hållet av en okänd kraft. Genomvåt och frusen, men fullkomligt oskadad, uppnådde han åter däck, och han började nu ivrigt spana efter vad som kunnat hindra det nedfallna tåget att rulla upp. Då upptäckte han i månskenet en springa i skeppets reling. I denna springa hade repet glidit in och fastnat så hårt, att han blott med möda lyckades få det loss. Försänkt i djupa tankar uppsökte han sitt läger.

Nästa morgon tog han åter fram re-

pet och försökte kasta det så, att det skulle glida in i samma springa; men förgäves.

Huru noga han än måttade, gled repet alltid förbi. Han upprepade sina försök flera hundrade gånger. När han kastat det sex hundra gånger och det ändå ej lyckats honom att få repet fast i springan, kastade han sig på sina knän och utropade under djup rörelse:

— Det måste då vara sant, o Gud; du har i natt genom ett under räddat mitt liv, du store barmhärtige Fader i himmelen! Men har du ansett mitt liv vara värt att räddas på ett så underbart sätt,så kan du även göra större ting med mig. Här är jag, Herre, gör med mig vad du vill!

Snart därefter lämnade han skeppet, återvände till sin moder och förklarade för henne att han ville börja ett annat liv.

Denne gosse blev med tiden Förenta staternas president. Hans namn var James A. Garfield.

Annika berättar.

Det är far, som står där borta vid stallet.

Mor är död. Hon var sjuk mycket länge, och far och jag skötte henne.

Far gjorde ingenting, medan mor var sjuk. Han måste stanna hemma och hjälpa mig att sköta henne. Därför, då mor dog och gick till himlen, sade far, att han ej hade något arbete, utan måste gå ut i staden och söka sådant.

Far grät, när mor dog, och så gjorde jag med.

Far kunde förstås ej lämna mig ensam hemma, så han satte på mig min lilla rutiga kappa och mössan, som mor hade sytt åt mig, och jag höll honom i handen, och vi gingo så långt. Och vi gingo också in på många platser, och varenda en sade nej, när far talade till dem, och några voro onda. Men när de ej voro det, stannade far och jag en stund för att vila oss.

Så småningom blev jag hungrig, och far köpte mig en rar korv och en bulle, och jag åt upp det allt. Far åt ingenting, emedan han ej var hungrig.

Därpå gingo vi till många andra platser, men det fanns ej arbete någonstädes. Så när vi åter kommo hem igen, sade far, han trodde, att vi ej längre behövde två stolar. Vi tog därför gungstolen, i vilken mor plägade sitta, till samme man, som hade köpt vår byrå och vårt bord, när mor dog, och mannen gav far litet penningar. För dem köpte vi en säck ved och mjölk och en kaka bröd. Far lät mig bära brödet och bannade mig ej, när jag ett slag släppte det i marken.

Därpå gjorde vi upp en eld, och far värmde mjölken, och drog fram min armstol till brasan, så att jag kunde äta och värma mig på samma gång. Och jag fick brödet och mjölken, och far tog litet av brödet, men han ville ej ha någon mjölk, emedan den ej var bra för vuxna personer. Sedan gingo vi och lade oss, så att vi kunde börja tidigt nästa morgon på nytt, sade far.

När vi stego upp, fick jag resten av brödet och mjölken. Far sade, han hade hört, att frukost var ej heller nyttig för vuxna personer, så han åt ingen. Därpå gingo vi åter ut och gingo och frågade folk efter arbete, och de sade alla nej. Och jag hade en ny korv och bulle, och jag gav skorpan på bullen till far, emedan den var vidbränd. Till sist gingo vi åter hem, emedan jag var

trött, och på vägen tittade vi in till stolmannen, och han följde med oss hem och tog vår säng, ty far sade, att rummet skulle bli så mycket trevligare och rymligare att leka i utan den. Och vi bäddade på golvet, så att jag inte skulle göra mig illa, om jag fölle ur.

På så sätt gingo vi omkring i många dagar, och alltjämt sade folk "nej", "nej", "nej", så att far en dag sade, han ej trodde, att de någonsin mera sade "ja". Men då sade jag, att mor ibland, när jag bad om någonting, plägade säga "ja", och kanske andra fruntimmer gjorde så med.

I samma ögonblick såg jag två damer stå på andra sidan av gatan och vänta på spårvagnen. Jag släppte fars hand och sprang till dem och frågade dem, om de hade något arbete åt far. Och en av dem var en ung dam likt mor, och den andra en gammal dam likt mormor i albumet. Och de läto spårvagnen gå förbi och frågade mig, vad jag hette och var jag bodde. Och jag berättade för dem om mor och om far och mig, och hur vi hade gått omkring i många dagar, och hur alla människor oupphörligt sade "nej", "nej", "nej", och hur far ej var hungrig och aldrig åt frukost, emedan det ej var nyttigt för vuxna personer. Den gamla damen ville ge mig litet penningar, men just då kom far tvärs över gatan och sade, att jag ej finge uppehålla främmande damer, när de stodo och väntade på spårvagnen.

Men de måtte ej ha haft så värst bråttom, ty de läto den ena spårvagnen efter den andra gå förbi, medan de talade med far. De voro blott på besök i staden, sade de, men de hade en egendom på landet i närheten och behövde där en fodermarsk för att sköta om hästarna. Så, om far ville ha den platsen, skulle de i morgon skicka en skjuts till staden för att hämta far och mig.

Och nu äro vi härute på landet, och far har så många hästar att fodra, och ibland dem finns en gammal svart häst, som jag då och då får rida på, emedan han är så snäll. Och far och jag bor i ett vackert rum ovanför stallet. Jag har en liten säng att sova i, och far en stor. Och far har varit hos stolmannen och köpt tillbaka gungstolen, i vilken mor brukade sitta. Far äter frukost nu, så det var nog ej sant, vad han hörde om, att frukost ej är nyttig för vuxna personer.

Och den unga tanten på herrgården lär mig läsa, så att jag kan börja skolan i höst, och den gamla tanten har givit mig nya kläder och skor. Far säger, att jag ej fick glömma tacka dem, men när jag det gjorde, svarade de, att jag i stället skulle tacka alla goda gåvors givare, som bland annat skänkt mig en så snäll och offervillig far. Och det gör jag också var kväll riktigt, riktigt varmt, ty det hade varit förfärligt, om Gud givit mig en annan pappa.

Det är far, som står därborta vid stallet. *Far!!*

Ernst Jotson.

Vesslands söndagsskola.

Vi vilja härmed presentera en del av Vesslands söndagsskola. Vesslands socken är belägen i Norra Uppland. Söndagsskola har hållits här omkr. femtio (50) år. Denna verksamhet är förlagd på fyra platser inom socknen. Barnantalet har varierat, ibland mera, ibland mindre. För närvarande ha vi omkr. 175 barn och omkr. 25 lärare. Det är roligt att få samlas varje söndag och då även få vår kära tidning *"Barnavännen"* med däri fotograferade söndagsskolor från så många platser i vårt land. Gud väl-

VESSLANDS SÖNDAGSSKOLA.

signe oss alla, såväl barn som lärare. Vi vilja härmed sända en hälsning till alla söndagsskolor landet runt samt önska att han, som är den store Barnavännen må få leda oss så, att vi alla få samlas därhemma hos Gud.

L. I.

Bibelläsning

för veckan 10—16 nov. enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista.

10 M. 2 Kon. 6: 24—33, 7: 1, 2. Den stora hungersnöden.
11 T. 2 Kon. 7: 3—20. Glädjebudskapet i dag.
12 O. 2 Kon. 8: 7—15. Hasaels illdåd.
13 T. 2 Kon. 13: 14—21. Elias död och begravning.
14 F. Matt. 8: 1—4. Jag vill, bliv ren.
15 L. Matt. 11: 1—5. Spetälska bliva rena.
16 S. 2 Kon. 5: 1—14. Elisa botar en spetälsk.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 16 nov.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Tacksägelse för bönhörelse. Luk. 18: 35—43.

Minnesvers: Jag har Herren kär, ty han hör min röst och mina böner. Ps. 11 6: 1.

MELLANAVDELNINGEN:

Elisa botar en spetälsk. 2 Kon. 5: 1—14.

Minnesvers: Skriften säger ju: "Ingen, som tror på honom, skall komma på skam." Rom. 10: 11.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Paulus lider skeppsbrott. Apg. 27: 14—26.

Minnesvers: Men de ropade till Herren i sin nöd, och han förde dem ur deras trångmål. Ps. 107: 28.

Nya Tryckeri-A.-B. Progress, Stockholm 1924
24792